SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 534/2026-30

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **KORONA Svrčinovec, s. r. o.,** Hodžova 13, Žilina, zastúpenej JUDr. Luciou Borákovou, advokátkou, M. R. Štefánika 820/7, Žilina, proti uzneseniam Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sfk 27/2025 z 26. mája 2026 a Správneho súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Sa/2/2023 zo 7. augusta 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.
Ústavná sťažnosť sťažovateľky skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. júla 2026 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutých uznesení a pripojených príloh vyplýva, že Colný úrad Žilina (ďalej len „správca dane“) vykonal u sťažovateľky opakovane daňovú kontrolu na spotrebnej dani z minerálneho oleja podľa zákona č. 98/2004 Z. z. o spotrebnej dani z minerálneho oleja v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 98/2004 Z. z.“) a § 46 daňového poriadku za zdaňovacie obdobia júl 2021 až december 2021. Na podklade vykonanej kontroly rozhodol správca dane o dorubení rozdielu na spotrebnej dani, a to štyrmi samostatnými rozhodnutiami za zdaňovacie obdobia júl až október 2021, ktoré sťažovateľka napadla podnetom na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania podľa § 77 daňového poriadku. Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky (ďalej len „odvolací orgán“) preskúmalo napadnuté rozhodnutia a nezistilo rozpor so všeobecne záväzným právnym predpisom, o čom bola sťažovateľka upovedomená oznámením zo 17. augusta 2023.

3. Správca dane vyzval sťažovateľku na zaplatenie daňového nedoplatku, sťažovateľka proti výzve podala námietky, ktorým nebolo vyhovené. Správca dane oznámil sťažovateľke 23. júna 2023, že jej nedoplatok na spotrebnej dani bol započítaný oproti časti jej zábezpeky na spotrebnú daň zloženej na účte správcu dane. Sťažovateľka následne požiadala o vrátenie zvyšnej časti zábezpeky na spotrebnú daň, a to vzhľadom na zánik povolenia podľa § 25 ods. 15 písm. d) zákona č. 98/2004 Z. z. Správca dane žiadosti nevyhovel z dôvodu prebiehajúcej daňovej kontroly. Sťažovateľka napadla rozhodnutie správcu dane o nevrátení časti zábezpeky odvolaním, ktorému odvolací orgán vyhovel, rozhodnutie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, na čo správca dane vydal rozhodnutie, ktorým podľa § 61 ods. 1 písm. a) daňového poriadku prerušil daňové konanie vo veci žiadosti sťažovateľky o bezodkladné vrátenie zábezpeky, a to až do momentu doručenia právoplatného rozhodnutia správneho súdu v konaní o žalobe proti inému zásahu orgánu verejnej správy smerujúcej proti správcovi dane.

4. Sťažovateľka sa správnou žalobou domáhala ochrany proti inému zásahu orgánu verejnej správy, ktorý mal spočívať (i) v nezákonnom výklade a aplikácii právnych predpisov, najmä zákona č. 98/2004 Z. z. v znení účinnom od 1. júla 2021, a tým prekračovaní zákonom zverenej právomoci správcom dane, a (ii) v nezákonnom zadržiavaní časti zloženej zábezpeky na spotrebnú daň správcom dane. Správny súd napadnutým uznesením sp. zn. 15Sa 2/2023 zo 7. augusta 2024 žalobu ako nedôvodnú zamietol.

5. Správny súd k zásahu spočívajúcemu v nezákonnom výklade a aplikácii zákona uviedol, že sťažovateľka rozporovala právne posúdenie, ktoré sa stalo základom pre dorubenie spotrebnej dane za zdaňovacie obdobie júl 2021 až október 2021. Nešlo o faktický postup, ale o právny postup v administratívnom konaní, ktorý bol zavŕšený verejnomocenským prejavom vôle správcu dane vo forme vydania štyroch rozhodnutí o vyrubení rozdielu spotrebnej dane. Žalobou proti inému zásahu sa tak snažila sťažovateľka docieliť účinok, ktorý možno dosiahnuť iba všeobecnou správnou žalobou proti rozhodnutiu o vyrubení rozdielu dane v inštančnom postupe. Pokiaľ sa sťažovateľka domáhala obnovenia stavu pred zásahom, v podstate sa domáhala zrušenia rozhodnutí správcu dane o vyrubení rozdielu dane – individuálneho správneho aktu.

6. K druhému namietanému inému zásahu spočívajúcemu v zadržiavaní, resp. nevrátení zábezpeky správny súd konštatoval, že o vrátení zábezpeky rozhoduje správca dane na podklade žiadosti, ktorou sa začalo administratívne/daňové konanie, ktorého výsledkom je vydanie rozhodnutia, prípadne opatrenia. Správny súd vstupuje do preskúmania zákonnosti takého správneho aktu rovnako na podklade všeobecnej správnej žaloby. Správny súd v závere uviedol, že po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia v tejto veci bude správca dane pokračovať v administratívnom/daňovom konaní o vrátenie zábezpeky.

7. Uznesenie správneho súdu napadla sťažovateľka kasačnou sťažnosťou. Namietala, že uznesenie správneho súdu je vnútorne rozporné, sťažovateľka zastávala názor, že nezákonný zásah, ak spočíva v priamom a faktickom konaní, ktoré zasahuje do práv a právom chránených záujmov dotknutej osoby (sťažovateľky), nemožno ignorovať len preto, lebo je súčasne aj konaním správneho orgánu v inom administratívnom postupe, ktorého výsledkom je vydanie rozhodnutia. Ďalej namietla, že správny súd nechal úplne bez povšimnutia nezákonný výklad zákona č. 98/2004 Z. z., ktorý v rámci administratívneho konania aplikoval správca dane.

8. Najvyšší správny súd uznesením sp. zn. 8Sfk 27/2025 z 26. mája 2026 kasačnú sťažnosť zamietol. Z jeho pohľadu bolo v prípade sťažovateľky kľúčovou otázkou, či správny súd postupoval

zákonne, keď namietaný postup správcu dane spočívajúci v (i) nesprávnej a svojvoľnej aplikácii konkrétnych ustanovení zákona č. 98/2004 Z. z. a (ii) nevrátení časti zábezpeky nevyhodnotil ako iný zásah orgánu verejnej správy.

9. Poukázal na závery uznesenia najvyššieho správneho súdu sp. zn. 8Sfk/26/2025 z 21. júla 2025, v zmysle ktorých *„Chyba v spôsobe realizácie procesne predvídaného úkonu ako súčasti administratívneho (tu daňového) konania nemení takýto procesne imperfektný úkon na faktický zásah, ale môže podľa svojej závažnosti nadobudnúť povahu skutočnosti zakladajúcej vadu, pre ktorú je neskôr možné úspešne všeobecnou správnou žalobou namietať proti rozhodnutiu alebo opatreniu, ktoré sú predvídaným rezultátom procesu, v ktorom k takejto chybe alebo sérii na seba nadväzujúcich pochybení došlo.“*.

10. Ďalej uviedol, že otázka povahy iného zásahu bola aj predmetom posúdenia v uznesení veľkého senátu sp. zn. 19SVs/1/2022 z 29. marca 2023: *„Naopak, iný zásah sa takisto musí dotknúť práv, povinností a právom chránených záujmov. Na rozdiel od opatrenia však nie je vyjadrený slovami alebo znakmi, ktorými by sa vyslovilo, ako sa takéto dotknutie prejavuje. Iný zásah podľa vymedzenia v § 3 písm. e) časti vety pred bodkočiarkou SSP spočíva vo faktickom postupe či úkone, teda úkone, ktorý priamo zasahuje primárne do faktického stavu a pri ktorom dotknutie práv, povinností alebo právom chránených záujmov je len odrazom (reflexiou) faktickej zmeny, ku ktorej iným zásahom došlo. Okrem toho inému zásahu nepredchádza žiadne formalizované administratívne konanie, v ktorom by sa skúmalo a posudzovalo, aký má byť obsah iného zásahu. Naopak, jeho obsah je spravidla výsledkom okamžitej úvahy orgánu verejnej správy pri jeho uplatnení [porov. napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžk 3/2019 a uznesenia tunajšieho súdu sp. zn. 2 Sžk 20/2019 (uverejnené ako judikát 19/2022 ZNSS) alebo 4 Sžk 29/2019].“*

11. Najvyšší správny súd sa stotožnil so závermi správneho súdu, že sťažovateľkou označený iný zásah spočívajúci v nesprávnom výklade zákona č. 98/2004 Z. z. mal povahu právneho posúdenia, ktoré ak chcela sťažovateľka účinne spochybniť, mala podať riadny opravný prostriedok proti rozhodnutiam správcu dane, ktoré obsahovali namietané právne posúdenie, a následne v prípade jej neúspechu sa brániť podaním správnej žaloby. Najvyšší správny súd poukázal na ustálený právny názor, že žaloba proti inému zásahu orgánu verejnej správy je subsidiárna voči všeobecnej správnej žalobe (rozhodnutie najvyššieho správneho súdu vo veci sp. zn. 2Sžk 20/2019). Ďalej uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že správny súd sťažovateľkou namietané skutočnosti, resp. postup v rámci administratívneho konania nevyhodnotil ako iný zásah orgánu verejnej správy, nebolo už potrebné pristúpiť k meritórnemu posudzovaniu výkladu zákona č. 98/2004 Z. z.

12. K nezákonnému zadržiavaniu zábezpeky sťažovateľky správcom dane uviedol, že o vrátení zábezpeky rozhodol správca dane na podklade žiadosti, ktorou sa začalo daňové konanie. Výsledkom tohto konania je vydanie rozhodnutia, prípadne opatrenia a správny súd vstupuje do preskúmania zákonnosti takého správneho aktu na podklade všeobecnej správnej žaloby. Kasačný súd dodal, že v sťažovateľkinom prípade správca dane po vydaní rozhodnutia správneho súdu pokračoval v prerušenom konaní a jej návrhu na vrátenie zábezpeky nevyhovel, čo sťažovateľka napadla odvolaním. Odvolací orgán potvrdil rozhodnutie správcu dane, sťažovateľka tak mala možnosť podať proti ňou namietanému postupu všeobecnú správnu žalobu.

II.
Argumentácia sťažovateľky

13. Proti napadnutým uzneseniam správneho súdu a najvyššieho správneho súdu podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že správca dane sa dopustil nesprávneho, arbitrárneho a svojvoľného výkladu zákona č. 98/2004 Z. z., jeho výklad nemá oporu ani vo všeobecne záväzných právnych predpisoch spoločenstva a je v prísnom rozpore s ústavou a právomocou správcu dane ako orgánu verejnej správy. Sťažovateľkou žalovaný iný zásah nespočíval vo vydaní rozhodnutí o dorubení dane (ako výsledku daňového konania), ale v nezákonnom, protiprávnom útoku proti jej subjektívnym právam, hoci aj v rámci postupu v daňovom konaní a v na to nadväzujúcom konaní podľa osobitného zákona, ktorý priamo zasahuje do práv a právom chránených záujmov sťažovateľky. Kasačný súd jej odmietol poskytnúť ochranu pred už opísaným zásahom a v tejto súvislosti sťažovateľka rozsiahlo cituje dotknuté právne normy, daňový poriadok, zákon č. 98/2004 Z. z. a dôvodovú správu k nemu, pričom predkladá vlastné právne posúdenie, ktoré by viedlo k záveru, že na dorubenie rozdielu dane neboli splnené zákonné podmienky.

14. Sťažovateľkou popísaný nezákonný postup zasiahol aj do jej majetkovej sféry, správca dane svojvoľne použil zloženú zábezpeku na úhradu domnelého dlhu na dani, správca dane porušil princíp legality a princíp právnej istoty garantovaný ústavou.

15. Sťažovateľkou požadované obnovenie právneho stavu pred namietaným nezákonným zásahom v zmysle petitu správnej žaloby neznamenalo zrušenie už právoplatných rozhodnutí správcu dane, tak ako nesprávne ustálil správny súd a ako sa s tým stotožnil najvyšší správny súd. Obnovenie právneho stavu bolo odôvodnenou požiadavkou sťažovateľky, ktorá sa domáhala, aby príslušný orgán nevykladal a neaplikoval ustanovenia zákona č. 98/2004 Z. z. tak, ako doteraz a ako to bolo v súvislosti s namietaným faktickým zásahom do jej práv a právom chránených záujmov.

16. Sťažovateľka napokon namieta, že rozhodnutie a odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho správneho súdu nespĺňa základné zákonné atribúty, preto nekorešponduje so základným procesným právom, a to právom na spravodlivé prejednanie veci a riadne odôvodnenie, pričom poskytnutie súdnej ochrany jej bolo odmietnuté.

III.
Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

17. Ústavný súd, zohľadňujúc petit ústavnej sťažnosti, ako aj jej odôvodnenie, ustálil, že jej podstatou je porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami správneho súdu a najvyššieho správneho súdu, ktoré sú podľa sťažovateľky nedostatočne odôvodnené, správne súdy jej neposkytli požadovanú ochranu pred ňou opisovaným iným (nezákonným) zásahom správcu dane.

18. Hoci sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti označila aj porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy, argumentačne sa k namietanému porušeniu nevyjadrila. Z popísaných okolností nie je zrejmé, v čom by malo spočívať porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ani aké konkrétne základné právo obsiahnuté v označenom článku malo byť porušené, preto ústavný súd ustálil obsah ústavnej sťažnosti tak, ako je uvedené v predošlom odseku. Vo vzťahu k namietanému porušeniu

základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy z dôvodu chýbajúcej argumentácie ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť pre nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.1. K namietanému porušeniu základných práv napadnutým uznesením správneho súdu:

19. Z obsahu ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že napadnuté uznesenie správneho súdu bolo predmetom súdnej kontroly. Na základe kasačnej sťažnosti sťažovateľky ho preskúmal najvyšší správny súd napadnutým uznesením. Z toho vyplýva, že sťažovateľka mala k dispozícii na ochranu označených práv účinný prostriedok, ktorý aj využila. Ústavná sťažnosť je tak v tejto časti neprípustná podľa § 132 ods. 1 (prvá alternatíva) zákona o ústavnom súde, a preto bola v tomto rozsahu odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny napadnutým uznesením najvyššieho správneho súdu:

20. Podľa konštantnej judikatúry úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

21. Najvyšší správny súd rozhodol o zamietnutí podanej kasačnej sťažnosti, pretože sťažovateľka na ochranu svojich práv a právom chránených záujmov zvolila nevhodný procesný prostriedok, a to žalobu proti inému zásahu orgánu verenej správy podľa § 252 Správneho súdneho poriadku. Podľa názoru kasačného súdu sťažovateľkou popísaný iný zásah bol len čiastkovým úkonom vykonaným v rámci administratívneho konania, ktorého výsledkom bolo vydanie rozhodnutia správcu dane, ktoré bolo spôsobilé byť predmetom súdneho prieskumu na základe všeobecnej správnej žaloby podľa § 177 Správneho súdneho poriadku, pri zachovaní inštančného postupu.

22. Kasačný súd dodal aj s odkazom na vlastnú rozhodovaciu činnosť, že žaloba proti inému zásahu pokrýva situácie, keď došlo k určitému administratívnemu úkonu, ktorý nemá povahu rozhodnutia, resp. jeho výsledkom nie je rozhodnutie, ale ide o úkon, ktorý priamo zasahuje primárne do faktického stavu a pri ktorom dotknutie práv, povinností alebo právom chránených záujmov je len odrazom (reflexiou) faktickej zmeny, ku ktorej iným zásahom došlo (uznesenie veľkého senátu najvyššieho správneho súdu sp. zn. 19SVs/1/2022 z 29. marca 2023).

23. Sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti v podstate len spochybňuje správnosť uvedených úvah, pričom neuvádza, prečo sa nedomáhala svojej ochrany podaním správnej žaloby proti rozhodnutiam správcu dane o dorubení dane, ale namiesto toho žiadala o ochranu pred iným zásahom, ktorý mal podľa nej spočívať v obnovení právneho stavu, aby príslušný orgán nevykladal a neaplikoval ustanovenia zákona č. 98/2004 Z. z. tak, ako doteraz a ako to bolo v súvislosti s namietaným faktickým zásahom do jej práv a právom chránených záujmov.

24. Ústavný súd sa plne stotožňuje so záverom kasačného súdu o nevhodne zvolenom prostriedku ochrany práv sťažovateľky, čo odôvodňuje aj to, prečo sa správne súdy nezaoberali jej vecnou argumentáciou vo vzťahu k ustanoveniam daňového poriadku a zákona č. 98/2004 Z. z. Ústavný súd zhodne s kasačným súdom zdôrazňuje, že žaloba proti inému zásahu je subsidiárna voči všeobecnej správnej žalobe. Tento typ žaloby má pokrývať situácie, keď podanie správnej žaloby nie je v zmysle Správneho súdneho poriadku možné, a to z dôvodu, aby boli zachytené aj situácie, keď správny orgán nejakým spôsobom zasahuje do práv, resp. právom chránených záujmov fyzických osôb, resp. právnických osôb, ale jeho činnosť nie je zachytená v rozhodnutí, resp. opatrení (porov. rozhodnutie najvyššieho správneho súdu sp. zn. 2Sžk 20/2019 z 26. januára 2022). Bolo pritom na sťažovateľke zastúpenej právnym zástupcom, aby na ochranu svojich práv zvolila vhodný prostriedok, ktorý jej zákon priznáva.

25. Ústavnú udržateľnosť záveru o subsidiarite žaloby proti inému zásahu voči všeobecnej správnej žalobe potvrdil vo svojej judikatúre aj ústavný súd: „... možno akceptovať ako ústavne súladný právny záver najvyššieho súdu o zastavení konania, ktorý vychádza zo subsidiárnej povahy konania podľa § 250v OSP voči konaniu podľa § 247 a nasl. OSP.“ (uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 319/2017 z 10. mája 2017). Citovaný záver vychádzal z vtedajšej platnej právnej úpravy – Občianskeho súdneho poriadku, ale je aplikovateľný aj na terajší právny stav (porov.: „Všeobecná správna žaloba predstavuje základnú žalobu v správnom súdnictve. Vo svojej podstate nadväzuje na žalobu podľa 2. hlavy 5. časti OSP.“, «V novej právnej úprave Správneho súdneho poriadku zostalo „konanie o ochrane proti nezákonnému zásahu orgánu verejnej správy“ pôvodne upravené v šiestej hlave piatej časti OSP zachované, avšak v rozpracovanejšej podobe.» In: BARICOVÁ, J., FEČÍK, M., ŠTEVČEK, M., FILOVÁ, A. a kol. *Správny súdny poriadok.* 1. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2018.).

26. V oboch prípadoch sťažovateľkou opísaného a označeného zásahu správcu dane nešlo o faktický zásah, ktorý by bolo možné podradiť pod tzv. iný zásah orgánu verejnej správy, ale šlo o úkony správcu dane prejavené navonok v rozhodnutiach, ktoré boli spôsobilým predmetom súdneho prieskumu prostredníctvom všeobecnej správnej žaloby, čo identifikoval kasačný súd a ústavný súd sa s jeho záverom stotožňuje. Sťažovateľkou namietané právne posúdenie správca dane premietol do rozhodnutí o dorubení dane, ktoré zakladali povinnosť sťažovateľky na úhradu dane v určitej výške. Fakticky sa teda sťažovateľkou namietané právne posúdenie odrazilo v jej povinnosti uhradiť daň na základe právoplatného rozhodnutia správcu dane.

27. K časti namietaného iného zásahu spočívajúceho v nevrátení časti zábezpeky je potrebné zhodne s najvyšším správnym súdom (ods. 34 napadnutého uznesenia) zdôrazniť, že správca dane o vrátení zábezpeky rozhodol, jeho rozhodnutie sťažovateľka napadla odvolaním, ktorému odvolací orgán nevyhovel, aj tu teda existovala možnosť podať všeobecnú správnu žalobu proti rozhodnutiu o nevrátení zábezpeky.

28. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že neidentifikoval možnosť zásahu do označeného základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces. Sťažovateľka si sama zvolila prostriedok nápravy na ochranu svojich práv, ktorý ale v skutkových okolnostiach jej veci nebol vhodne zvolený, čo malo za následok, že ani nedošlo k vecnému prejednaniu sťažovateľkiných argumentov. Najvyšší správny súd jasne odôvodnil dôvody zamietnutia kasačnej sťažnosti, svoje posúdenie oprel aj o závery judikatúry a ústavný súd hodnotí jeho odôvodnenie ako ústavne udržateľné. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti len zopakovala

námietky proti postupu správnych súdov, ale aj správcu dane, a to bez hlbšej relevantnej ústavnoprávnej argumentácie.

III.3. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho správneho súdu:

29. Právna vec sťažovateľky sa týka spôsobu rozhodovania správnych orgánov v daňovom konaní. V tomto smere je potrebné odkázať na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESĽP“) týkajúcu sa aplikácie čl. 6 ods. 1 dohovoru, z ktorej vyplýva, že vylučuje jeho aplikáciu na veci daňové, argumentujúc, že tvoria súčasť jadra výsad verejnej moci (hard core of public authority prerogatives; porov. Jussila v. Fínsko, č. 73053/01, rozsudok Veľkej komory ESĽP z 23. 11. 2006, bod 45; Ferrazzini v. Taliansko, č. 44759/98, rozsudok Veľkej komory ESĽP z 12. 7. 2001, body 24, 31). Výnimku z tejto zásady ESĽP pripúšťa len v takých daňových veciach, kde daňové konanie považuje za konanie trestné.

30. Rešpektujúc uvedenú judikatúru ESĽP a prihliadajúc pritom na skutočnosť, že sťažovateľka žalovala postup správcu dane pri daňovej kontrole, ktorej výsledkom bolo vyrubenie daňovej povinnosti, resp. postup správcu dane pri vrátení zloženej zábezpeky, ktorá bola započítaná na úhradu daňovej povinnosti sťažovateľky, teda nedošlo k uloženiu sankcie, ktorá by bola preventívno-represívneho charakteru, nebola naplnená požiadavka druhého kritéria z troch v zmysle tzv. Engelovských kritérií, ktorých splnenie umožňuje charakterizovať vnútroštátne konanie ako konanie trestného charakteru a konštatovať aplikáciu čl. 6 ods. 1 dohovoru v danom prípade (k tomu porovnaj Engel and Others v. Holandsko, č. 5100/71, 5101/71, 5102/71, 5354/72, 5370/72, rozsudok pléna ESĽP z 8. 6. 1976, bod 82), ústavný súd dospel k záveru, že na vec sťažovateľky nie je aplikovateľný čl. 6 ods. 1 dohovoru.

31. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho správneho súdu a obsahom označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. septembra 2026

Libor Duľa
predseda senátu